

پیشرفت علم، فهم بیشتر و صحیح‌تر از حقایق قرآن را به دنبال دارد

عضو هیئت علمی دانشگاه شهید بهشتی اظهار کرد: اشاره قرآن به پیدایش آسمان از دود، زمانی که اطلاعی از چگونگی پیدایش زمین و آسمان وجود نداشته، بیان‌گر اعجاز علمی قرآن است.

عضو هیئت علمی دانشگاه شهید بهشتی اظهار کرد: اشاره قرآن به پیدایش آسمان از دود، زمانی که اطلاعی از چگونگی پیدایش زمین و آسمان وجود نداشته، بیان‌گر اعجاز علمی قرآن است.

به گزارش خبرگزاری قرآنی ایران (ایکنا)، حسین شجاعی، استادیار گروه فیزیک دانشگاه شهید بهشتی، در نخستین همایش «اعجاز قرآن کریم» که عصر دیروز چهارشنبه، 13 اردیبهشت‌ماه، در دانشگاه شهید بهشتی برگزار شد، به ارائه دو مقاله «پیدایش جهان از دیدگاه قرآن و علم» و «گسترش آسمان از دیدگاه قرآن و علم» پرداخت.

شجاعی با بیان این‌که در این فرصت به بررسی پدیده «گسترش آسمان» از دیدگاه قرآن و علم «کیهان‌شناسی» خواهیم پرداخت، اظهار کرد: قرآن کریم در آیات متعدد به پدیده‌های مربوط به پیدایش جهان پرداخته که به عنوان مثال می‌توان به آیه 47 سوره مبارکه ذاریات اشاره کرد که از بنا و توسعه آسمان سخن می‌گوید.

وی با تأکید بر این‌که منظور از گسترش یا گسترش در حین شکل‌گیری و ساخته شدن آسمان است و یا پس از شکل‌گیری کامل آن، خاطرنشان کرد: در این زمینه شش احتمال علمی وجود دارد. احتمال اول گسترش کل فضا پس از مه‌بانگ در حین شکل‌گیری آن است. در این احتمال بیان می‌شود که پیوستگی، پیوسته و یکی بودن مواد زمین و آسمان و جداسازی آن دو در لحظه مه‌بانگ است، به این معنی که مه‌بانگ منجر به شکل‌گیری آسمان و زمین به صورت کنونی شده است.

این محقق و پژوهشگر با اشاره به آیه «وَهُیَ دُخَانٌ فُقَالَ لَهَا وَلِلْأَرْضِ إِئْتِیَا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا قَالَتَا أَتُتَابَا طَائِعِینَ؛ سپس آهنگ [آفرینش] آسمان کرد و آن بخاری بود پس به آن و به زمین فرمود خواه یا ناخواه بیایید آن دو گفتند فرمان‌پذیر آمدیم» (فصلت/11) عنوان کرد: البته در احتمال اول این فرضیه نیز وجود دارد که پیوسته و یکنواخت بودن فضا تا 300 هزار سال پس از مه‌بانگ نیز ادامه پیدا کرد و منظور از جداسازی، آغاز تشکیل اولین ساختارها است. در این حالت آسمان دودمانند بوده و می‌تواند سحابی منظومه شمسی یا جو اولیه زمین باشد.

عضو هیئت علمی دانشگاه شهید بهشتی احتمال دوم را گسترش مداوم کل فضا پس از شکل‌گیری کامل آن دانست و گفت: احتمال سوم، گسترش سحابی منظومه شمسی در حین شکل‌گیری است. منظور از این احتمال، پیوستگی زمین و خورشید و سایر سیارات منظومه شمسی در سحابی اولیه و جدا شدن زمین از خورشید و سایر سیارات و شکل‌گیری کامل منظومه شمسی است.

شجاعی با اشاره به آیه شریفه «أَوَلَمْ یَرَ الذِّینَ کَفَرُوا أَنَّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ کَانَتَا رَتْقًا فَفَتَقْنَاهُمَا؛ آیا کسانی که کفر ورزیدند ندانستند که آسمانها و زمین هر دو به هم پیوسته بودند و ما آن دو را از هم جدا ساختیم» (انبیا/30) گفت: در بیان احتمالات می‌توان به گسترش منظومه شمسی پس از شکل‌گیری کامل آن، گسترش جو زمین در زمان شکل‌گیری و گسترش جو زمین پس از شکل‌گیری کامل اشاره کرد. بررسی نقاط قوت و ضعف هر یک از این احتمالات، صحت دو احتمال اول را تأیید می‌کند.

وی پیشرفت‌های علمی با قاطعیت نشان داده که جهان اطراف ما چه در حین پیدایش و چه پس از آن دائماً در حال گسترش است، اظهار کرد: با توجه به این مطلب می‌توان گفت که ذکر این مطلب در قرآن کریم از جمله مصادیق اعجاز علمی آن به‌شمار می‌رود. البته احتمالات دیگر را نمی‌توان با قاطعیت رد کرد، ازین‌رو پیشرفت‌های علمی آینده می‌تواند منجر به قضاوت‌های بهتری درباره این احتمالات شود.